

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזו אייזנברג

המנצח הסוער

מר מיכאל תבור

הרבי שהתקיימה בשבת אחר הצהריים. הייתה זו חוויה בלתי רגילה. אף שלא הצלחתי להבין את כל מה שהרבי דיבר, כן הצלחתי להבין שהוא עורר את כולם לקיום מצוות "ואהבת לרעך כמוך". כאשר הוא אמר "לחיים", הרגשתי כאילו שהוא אומר זאת אלי בייחוד. זיכרון זה כה מוחשי אצלי אפילו היום, בחלוף ארבעים וחמש שנה, כאילו שכל זה התרחש רק אתמול.

מאוד התרשמתי מהשירה ומהאחוה של החסידים. אולם, מה שהכי הרשים אותי היה לראות את החסידים ששרדו את ה'גולגים' הסיביריים, מחנות עבודת הכפייה אליהם נשלחו מתנגדי המשטר הסובייטי, שהיו נוכחים בהתוועדות. למרות הדיכוי והתנאים הקשים שהם סבלו שם, הם התגברו על הכל והצליחו לשמור על גחלת היהדות בברית המועצות. בו במקום קיבלתי החלטה שאינני מעוניין להיות עורך דין - היו כבר די והותר עורכי דין יהודיים בעולם; רציתי להטביע חותם ולחולל שינוי של ממש, ומאותו רגע והלאה הקדשתי את חיי לחינוך יהודי.

כעבור כמה ימים התקיימה הפגישה האישית - היחידות - שלי עם הרבי, והשיחה בינינו התנהלה באנגלית. כבר בתחילת השיחה סיפרתי לרבי שיש לי אהבה עזה לשני דברים - מוזיקה קאמרית וניגונים חסידיים.

"מהו הקשר בין ניגונים חסידיים לבין מוזיקה קאמרית?", שאל הרבי.

עניתי שמוזיקה קאמרית - במיוחד זו שהולחנה על ידי בטהובן - היא אחת הצורות הייחודיות של מוזיקה קלאסית. היא מאוד עוצמתית ועמוקה. חשתי כי גם לניגונים החסידיים היו את אותם המאפיינים.

כך החלה שיחה ערה בנושא מוזיקה. הרבי סיפר לי כי האדמו"ר הזקן - רבי שניאור זלמן מליאדי, שהיה מייסדה של תנועת חסידות חב"ד במאה השמונה עשרה

«

למדתי בבית הספר לכלכלה של לונדון (באנגלית: London School of Economics - LSE), שאותו נהגנו לכנות גם 'בית הכנסת לכלכלה של לונדון', בגלל ריבוי היהודים האמריקנים שלמדו שם. בין שלל הפעילויות שבהן עסקתי מחוץ לשעות הלימודים, גם ניגנתי בכינור בתזמורת הבית ספרית, ובסופו של דבר הפכתי למנצח התזמורת.

בשנת תש"ל (1970), בעקבות מעורבות שלי בעבר במסגרת אגודת הסטודנטים היהודים ב-LSE, הוזמנתי להופיע בפני ועידת האיגוד העולמי של הסטודנטים היהודים שהתקיימה בפילדלפיה. כאשר שמע ידידי הרב שמואל לו, ששימש כשליח חב"ד בלונדון, שאני מתעתד לעבור בעיר ניו יורק, הוא הציע לתאם עבורי פגישה עם הרבי.

אני כמובן מיד קפצתי על הרעיון, והסכמתי בשמחה. הרב לו גם סידר עבורי מקום אירוח לשבת בשכונת קראון הייטס, וכך יכולתי להשתתף בהתוועדות של

- יכול היה להוציא אדם מהבוץ הרוחני העמוק ביותר באמצעות ניגון. הרבי המשיך והסביר כי בכל אדם יש צד שכלתני, אינטלקטואלי, וצד רגשי. הרגשות שלנו מבקשים לבוא לידי ביטוי באמצעות מוזיקה כמו גם באמצעות תחומי אמנות נוספים, שמצליחים לגעת ולהתחבר לרבדים העמוקים ביותר של הזהות העצמית שלנו.

תוך כדי דבריו, עצר הרבי לפתע ואמר, "ר' מיכאל, אתה יודע שבאשוויץ, תוך כדי הובלת היהודים לתאי הגזים, נגנו ברקע מוזיקה קאמרית".

הוא המשיך והסביר, "אתה מבין, אם כן, שענפי האמנות השונים, עלולים להיות מנוצלים לכל דבר, אפילו לדברים הכי שליליים ואיומים, כל עוד הם מנותקים מערכי מוסר. יש אמנם מקום בסולם הערכים גם לאמנויות, אולם רק בתנאי שהתורה נמצאת מעל לכל, והיא מהווה את הציר המרכזי".

באותו רגע חשתי כי אפילו אם הייתי קם אז ועוזב, הרי כל הנסיעה הייתה שווה ולו כדי לשמוע את הרעיון הזה. אולם, היו לי עוד כמה נושאים שרציתי לשוחח עליהם עם הרבי.

סיפרתי לרבי שאני עומד בראש התזמורת בבית הספר לכלכלה של לונדון. גם כאשר הופענו, הייתי בכל פעם חובש כיפה לראשי, ועם זאת חשתי רגשי אשמה מסוימים. בעבר למדתי בישיבה, והציקה לי המחשבה על כך שאת זמני החופשי אני מבלה בנגינה בתזמורת במקום להשקיע אותו בלימוד תורה.

תגובתו של הרבי הייתה, "אם אתה מרגיש שהנגינה חשובה עבורך, אזי התמקד בכך. אין בכך כל פגם. בורכת בכישרון, ועליך לנצלו לטובה. אולם, כאשר אתה נמצא בתזמורת, אל תסתפק רק בלנגן. הייתי רוצה שתעשה מאמץ להשפיע על הגויים שם שיקפידו על קיום שבע מצוות בני נוח".

נדהמתי מהדברים. הנה יושב לו אדמו"ר חסידי בניו יורק, ודואג לחייהם הרוחניים של נכרים שמנגנים בתזמורת בית ספרית בלונדון. עד כדי כך, שהוא מורה לי לעשות מאמץ מיוחד כדי להשפיע עליהם באמצעות הסברה אודות שבע מצוות בני נוח - הדורשות מאומות העולם כולם להימנע מעבודת אלילים, חילול ה', רצח,

גילוי עריות, גנבה והתאכזרות לבעלי חיים, ומחייבות הקמתם של בתי דין אוניברסליים שיאכפו משפט וצדק. אחר כך העליתי את הנושא האחרון שרציתי לדון בו. "יש לי אופי מאוד סוער", התוודיתי. "יש לי נטייה למרדנות, ואיני אוהב שאומרים לי מה לעשות".

על סמך ניסיון העבר שלי בחינוך הישיבתי, התכוננתי לשמוע שיחת מוסר מהרבי. ציפיתי שיגיד לי כי עלי לעמוד קשות כדי למגר את ההיבט הזה באישיות שלי. אבל הוא בכלל לא אמר דברים בכיוון זה. הוא רק הביט בי עם ניצוץ בעיניו ואמר, "מיכאל, הרי אצל כולנו זה כך, הלא כן? אבל זהו רק היצר שלנו".

במילים אחרות, לא לעשות מזה עניין. אך, כמו בכל שאר ההיבטים של היצר הרע, זהו משהו שעלינו להילחם בו כדי לשלוט בו ולרסן אותו.

הגישה שלו הייתה כל כך חיובית. הוא הגיב לכל נושא שהעליתי בהבנה שכזו, והדברים שאמר שינו לגמרי את הגישה שלי לחיים. הבנתי כי מיום זה והלאה תהיה לי נקודת מבט חדשה על כל דבר.

כאשר יצאתי מהפגישה, אמרתי לעצמי שאין צורך שאשוב פעם נוספת, מאחר שכעת יש לי מספיק דברים לעבוד עליהם למשך תקופת חיים שלמה, ויותר מכך.

מר מיכאל תבור הוא מחנך, מוזיקאי ומספר סיפורים נודע. הוא רואין בביתו במנצ'סטר שבאנגליה, בחודש סיון תשע"ה (2015).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ז (1956) — עם קבלת שני הכרכים החדשים בסדרת הספרים "באר החסידות" של הסופר אליעזר שטיינמן - "משנת חב"ד", מעורר אותו הרבי להמשיך להתאים את אורחות חייו האישיים לתכנים ולרעיונות של תורת החסידות, "עדי אשר במשך הזמן יהיה הסופר והספר אחדות שלמה, באופן אשר הספר יעיד על מחברו והמחבר יעיד על ספרו".¹ ב' בטבת

1 אגרות קודש, כרך יד, עמ' רמ

לזכות ה' אוריאל מנחם הכהן שיחי

לרגל הכנסו לעול המצוות

ביום כ"ה כסלו ג' א' דחנוכה תשע"ז

שיגדל להיות חסיד יר"ש ולמדן

נדבת הוריו הרב שמואל זוגתו מרת יסכה שיחיו אייזנברג

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015